

Krzysztof Gorczyca, Arletta Świerkowska

Kurów, gm. Rzgów, woj. konińskie.
Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 17, 124-125

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W trakcie badań poza licznym materiałem ceramicznym w osadzie wykonano na kole gamcarskim szalono 2 przesłiki, 2 ciętarzki tkackie, grudkę bursztynu i paciorek bursztynowy oraz osadkę w kształcie płaskiej płytki z łupku o grubości około 1,5 cm, szerokości 8,5 cm i długości 30 cm /uszkodzona/.

Osadę można datować na fazę C₂ okresu wpływów rzymskich.

Materiały znajdują się w Zakładzie Archeologii Nadodrza IHKM we Wrocławiu.

Badania będą kontynuowane.

KAZIMIERÓWKA, gm. Jeleniewo
woj. suwalskie
Stanowisko 1

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Anna Bilsner-Wróblewska przy współudziale mgr Grażyny Iwanowskiej oraz konsultacji mgr. Mariana Kaczyńskiego. Finansowało PMA w Warszawie. Drugi sezon badań. Osada z okresu wędrowek ludów.

Osada położona jest w miejscu naturalnie obronnym, na wzniesieniu, kilkaset metrów od południowo-wschodniego brzegu jeziora Szurpiły.

Przebadano łącznie ok. 300 m². Wykopy zostały założone na kulminacji wzgórza oraz jego skłoniach, gdzie udało się stwierdzić obecność ok. 26-centymetrowej warstwy kulturowej słabo nasyczonej materiałem zabytkowym /ułamki naczyń, polepa/. Interesujące skupienie obiektów odkryte w północnej części osady, na szczycie wzniesienia, na zachód od badanej w roku ubiegłym półkolumny. Część z nich ma zapewne charakter produkcyjny, o czym świadczą znajdowane ułamki żużla, obfitość węgla, przepalona kamień. Na zachodnim skraju osady, ograniczonej od tej strony głębokim jarem, odkryto koleistą jamę o średnicy 1,4 m, pełniącą prawdopodobnie funkcję jamy zasobowej na zboże - obiekt 9. W profilu widoczny jest biegnący półkolisty na dnie pas spalenizny. Z wypełniska obiektu pochodzą liczne ułamki naczyń, a ze szlamowania - ziarna.

Uchwyciono południowy zasięg osady w odległości ok. 160 m od stromego zbocza wzgórza - jej naturalnej północnej granicy.

Materiał zabytkowy, jakiego dostarczyły badania, to przede wszystkim ceramika. Uderza bardzo niską ilość kocioł, co jest, jak się wydaje, typową cechą osad z tego okresu. Niemal całość materiału nawiązuje do form typu Prudziszki z okresu wędrowek ludów. Niewielką domieszkę stanowią ułamki naczyń wczesnośredniowiecznych, obtoczanych, zdobionych ornamentem stempelkowym i falistym.

Chronologia osady nie ulega zmianie; można ją datować na podstawie materiału owarstwowanego na okres wędrowek ludów. Przy czym nawarstwilo się na to osadnictwo wczesnośredniowieczne, prawdopodobnie całkowicie zniszczone orką. Nie udało się dotąd natrafić na żaden obiekt pochodzący z tego okresu.

Badania będą kontynuowane.

KRÓLOWE, gm. Głubczyce
woj. opolskie
Stanowisko I /1/

patrz neolit

KUBÓW, gm. Rzęków
woj. konińskie
Stanowisko 1

Muzeum Okręgowe
w Koninie

Badania prowadził mgr Krzysztof Gorczyca i Arletta Świerkowska. Finansowało Muzeum Okręgowe w Koninie. Pierwszy sezon badań. Osada kultury przeworskiej.

Stanowisko położone jest na krawędzi wysoczyzny i stoku doliny Czarnej Strugi, lewobrzeżnego dopływu Warty. Rozciąga się pasem szerokości ok. 200 m i długości ok. 1500 m wzdłuż doliny.

Badanie miały charakter sondażowy - rozpoznawczy. Założone 4 wykopy o łącznej powierzchni 225 m², oddzielając 13 obiektów, w tym 9 jam i 4 dołki posłupowe. Uzyskano sporą ilość materiału, który można wstępnie datować na wczesny okres wpływów rzymskich.

Dokumentacja i materiały znajdują się w Muzeum Okręgowym w Kalinie.

Badania zakończono.

KURIA, gm. Blisanka
woj. kaliskie
Stanowisko 2

patrz okres halstacki

LESNO, gm. Brusy
woj. bydgoskie
Stanowisko 2

Uniwersytet Łódzki
Katedra Archeologii

Badania prowadził dr Krzysztof Walenta. Finansował
Uniwersytet Łódzki. Ósmy sezon badań. Kompleks nasadniczy
z II i III w. n.e.

Badania prowadzone na cmentarzysku kurhanowym oznaczonym jako stanowisko 2. Przebadano dwa kurhany oraz wieniec kamienny.

Wieniec kamienny nr 8 był niewidoczny na powierzchni przed rozpoczęciem badań. Średnica wienca ułożonego z niewielkich polnych kamieni wynosiła 11 m. W czasie prac stwierdzono, że powierzchnia wienca przykryta była niewielką płaską nasypem. Pod nasypem odkryto 9 palenisk wyraźnie starszych niż omawiany wieniec. W jednym z palenisk, znajdującym się w centrum, odkryto grób popielnicowy kultury wielbarskiej bez wyposażenia. Paleniska są zapewne pozostałościami osady kultury łużyckiej.

Kurhan nr 8 z nasypem ziemnym bez obstawy znajdował się w niewielkiej odległości od omówionego wienca kamiennego. W centrum kurhanu znajdował się wkop rabunkowy widoczny jeszcze przed rozpoczęciem prac. W czasie badań odkryto grób popielnicowy ze zsypanym stożem popielnicowym w kierunku południowo-zachodnim od centrum. Popielnica przykryta była misą. Zarówno popielnica, jak i misa były spękane i zgniecione. Zły stan zachowania naczyń w znacznym stopniu był efektem niestwierdzonego wypału. W omawianym grobie nie stwierdzono wyposażenia.

Kurhan nr 1 położony na północnym skraju cmentarzyska już przed rozpoczęciem badań wyróżniał się wielkością. Ponadto uszkodzony był długim przekopem będącym zapewne śladem dawnej drogi. W czasie badań odkryto fragment kręgu kamiennego otaczającego nasyp kurhanu. Krąg zachował około połowę swego obwodu dzięki zasypaniu przez piaski wydmy. Średnica kręgu wynosiła 26 m. W centrum odkryto stelę kamienną ustawioną pionowo na szczycie kurhanu. Stela wyraźnie obrabiana, posiada cechy antropomorficzne. Obok steli znajdował się grób popielnicowy ze zsypanym stożem oraz dwa groby szkieletowe.

Grób popielnicowy był na zbiegu wtórnym. Pierwotnie znajdował się w miejscu grobu szkieletowego nr 2 i w czasie kopania jamy grobowej został przemieszczony. W obu jamach grobów szkieletowych rysowały się wyraźne ślady wkopów rabunkowych. W żadnym z grobów odkrytych w omawianym kurhanie nie stwierdzono wyposażenia. Chronologię omówionych grobów z wienca i kurhanów można określić na podstawie analizy ceramiki na fazę B-2 okresu rzymskiego.

Badania będą kontynuowane.

ŁĘŻEC, gm. Choczysko Wielkie
woj. poznańskie
Stanowisko 1

patrz okres halstacki